

Všem lidem dobré vůle!

Jako poplašný úder zvonu, jako ohlušující rána z děla působilo na nás, když jsme před 10ti dny četli v novinách, že Slezsko, to Slezsko, které je nejdražší perlou v koruně svatováclavské, to Slezsko, které pod rukami havířů bylo zlatým dolem Habsburgů, to Slezsko, které má být tepnou republiky, **to Slezsko že dávají Polákům!** — Když hnali nás kdysi na jatky, my šli, když krmili nás chlebem, který chlebem nebyl, my mlčeli, když házeli nám oprátky na krk, zatínali jsme zuby, když naše děti vraždili, svírali jsme pěstě — ale my mlčeli. Jakmile však zazněl výkřik jedince, že nám berou rodnou půdu, že nám trhají a šantročí nejvyšší práva naše, tu výkřik všech rozletěl se celou Československou republikou a ozvěna dodnes hučí městy a vesničkami Čech a Moravy. Veškerý lid pozvedl s námi hlas a v posledních okamžicích postavil se po náš bok a havíři Slezska postavili kilof k noze, na důkaz protestu před celým světem. Z těch uhelných prachem krmených, vychrtlých uhlokopů zavznělo drsné „Vari“. Na táborech v Orlové, Bohumíně, Frydku, v Šenově zakřiklo se do Prahy, do Paříže to naše poslední „Memento“. **Na táboře v Orlové určena lhůta, přes kterou dále jíti nechceme. Dosti slibů, dosti trapného čekání našeho, my chceme skutky.** Posílali nám z Prahy nařízení: Chovejte se rozumně, zachovejte největší klid, věc naše jest jistá, na Slezsko máme svá historická práva — a my věřili — Vždyť vykvět národa našeho zachránili pryč Paříž, vždyť hoši naši u Zločova a pod Zborovem složili kosti pro dohodu a vždyť děti naše na Píavě proměnili vodu v krev, vždyť umírali pro vítězství dohody a svobodu naši.

Vizte, Slezané, jak ta naše „svoboda“ vypadá, slyšte Vy, kteří z dalekých krajů cizích stojíte mezi námi, slyšte Vy z Čech a Moravy, slyšte Vy zde na druhém břehu Ostravice. Nechte si přinést tu visitku z Karvína, kterou bratři Poláci dávali na vratech a plotech a čtěte: **Češi oběste se sami, nebo oběsíme Vás my.** Té svobodě Těšínského Slezska napsali 5. listopadu ortel a tyto dny chystají se Paříži ti, kteří tuto svobodu kdysi čestným slovem zaručili, ortel tento stvrdili svými podpisy. — **Zadržte! Zadržte!** Čestné slovo. Jste nám dali — **dodržte je.** Podpisy svými podpisujete rozsudek smrti pro nás a bratři — bratři Poláci rozsudek tento s ochotou jim vlastní provedou. Že neprovedou? — **ano jistě provedou!**

V Bohumíně na táboře pověděl nám to Ukrajinec, který jenom holý život zachránil, stvrditi chce přísahou hříchy, jichž se Poláci dopustili ničím majetku, ničím životů a przněním dívek a žen.

Slyšte Slezané! Takový osud čeká nás! A Vy, lidé dobří, cizích krajů zajděte si do Těšína, do Fryštátu, prohlédněte si byty lidí našich, jenž před Poláky utéci museli a když uvidíte zničený majetek, zničené to, co bylo kdysi rodinným rájem — snad uvěříte. —

Vy, Slezané, máte vydati Polákům tu svatou půdu po otcích zdědenou, my máme ten majeteček, na němž lpi náš krvavý pot, ponechatí sběsilým hordám? **Nikdy! Zbraně sem!** Máme-li umíratí u cizích prahů hladem a zimou, raděj umřeme na rodné hroudě, raději umřeme u té hromádky našeho zničeného štěstí.

Hoj, Petře Bezručí! Připrav si péro! Ku zpěvům svým připišeš nové verše, — novou kapitolu — psáti ji budeš naší krví a k těm Tvým hrobům před i za Těšínem připočti i hroby naše. Ty komíny budou pomníky našimi a Vy, Čechové, Vy, Moravané, zapějte nám poslední smuteční Píseň, zapějte nám to **De profundis!**

A Vy tu za Ostravicí, slyšte naše poslední přání: Až se vrátí naše děti ze Sibíře, až budou blouditi tímto krajem, až tázati se Vás budou, kde jsme my, řekněte jim — že spíme — spíme věčným spánkem a že umírali jsme opuštění ode všech; Bůh že byl vysoko a — oni — daleko. Vyřídte jim naše poslední — „S Bohem.“

Tatičku náš! Tam v té Praze, přijmi od nás, zasvěcených smrtí poslední pozdrav. My potom všem co jsme prožili, ztrácíme víru v Boha, ztrácíme víru v Jeho spravedlnost; snad budeme umíratí s kletbou na rtech — odpusť nám! Ty bloudil jsi světem jako psanec, Ty zkusils strastí mírou vrchovatou, Ty nám uvěříš. Neuvěří nám však Ti, kteří seděli v teple a sedí u plných hrnců egyptských.

Slezané! Do ruky zbraň, my to Těšínsko jen tak zhoľa nevydáme. Vy, havíři, hledíte každou minutu smrti do očí, nám není žádným postrachem, my jdeme v boj pro naši Československou republiku a za naši svatou věc. Věříme pevně, že za námi stojí celý národ republiky.

Kdo cítíš s námi, rozmnož řady naše!

Čechové z Těšínského Slezska.

6. 9. 19.

